

Mèxic, D.F. 5 de gener del 1954

Estimats pares i Joan: estic contentíssim de l'èxit del Joan, per bé que ni confio tan cegament que no em podia sorprendre. Et felicito, fill meu i t'envio una forta abraçada.

Ja han passat les festes de fi i cap d'any, la qual cosa, en certa manera, constitueix un alleujament. Per torna, sembla que el món inicia un viratge cap a l'enteniment i la pau, circumstància que porta una mica de tranquil·litat a cada esperit. Si el clima mundial tendia a millorar, tantdebo que ens toqués a nosaltres la part que ens correspon...

Varem passar el cap d'any a casa dels Vidal, amb els Roure-Torrent i el Rísner i la seva esposa. I amb la vídua d'Enric Lluelles, que es troba a Mèxic des de fa relativament poc temps. Varem fer un gran sopar, amb ~~xxxx~~ "Alella" i xampany "Codorniu", cosa que aquí constitueix un luxe. Ho passarem molt bé.

Després de les nenes, ha tingut la varicela el Raimon, amb una mica més de virulència. Ara, gràcies a Déu, està ja bé del tot, il·lusionadíssim -com les seves germanes- per la pròxima anada a Guernavaca. Si no hi ha res de nou, sortiran demà al vespre amb el cotxe del Vidal. Si em puc combinar les coses, els acompanyaré, i en cas contrari, començaré demà passat les anades i vingudes de rigor. Ja els trameteré fotografies.

Aquests dies, entre unes i altres coses, els nens han estat com bojos, i per poc ens van fet tornar bojos a nosaltres. Entre el Pare Noel, i l'arbre de Nadal, la varicela i la perspectiva de l'estada

a Cuernavaca, han sofert un esvalotament notable.

El senyor González-Porto ha passat aquestes festes fora de la capital i encara no ha tornat. No me tingut, doncs, ocasió de reprendre la conversa. No provaré així que es presenti l'avinentesa.

No recordo si ja els he dit que fa pocs dies que ha arribat a Mèxic una germana d'en Peypocn. Es una senyora vídua (el seu marit va morir durant la guerra, en un bombardeig) i es recorda, per haver-la viscuda intensament, de la bona època de l'escola "Mossèn Cinto". Parla de vostès, pares, i de mi, com a petit cantant del "Cor Infantil Mossèn Cinto", amb tanta vividesa com si ens acabés de deixar submergits en aquella època. Es una senyora molt simpàtica.

Avui he rebut de Portugal un llibre de contes "Maré Alta" (que, naturalment, no sé que vol dir) dedicat pel seu autor -José Loureiro Botas- a qui no conec. La dedicatòria és molt portuguesa i molt afectuosa: "Ao Grande Escritor Catalão: Exmo. Senhor Pere Calders, em homenagem de admiração e espraia de simpatia". M'ha fet molta il·lusió, i em sabrà greu no poguer-lo llegir a plena consciència, perquè el portugués (per molt que sembli una paradoxa peninsular) ~~m'és~~ m'és una llengua molt menys familiar que el francès.

Voldria tenir més coses ^{de família} ~~per explicar~~ per a explicar a la mare, però tot gira al voltant de les restes. Ja els vaig parlar de l'aniversari de la Teresa (el dia 27 de desembre), que celebrarem amb una petita festa. El dia 29 del mateix mes, és l'aniversari de la Rosa: de manera que, gràcies a Déu, les celebracions generals i particulars no ens han deixat assossegat. Que per molts anys!... Per acabar-ho d'arreglar, al noure-Torrent, cada any, a la casa on treballa li regalen un gall d'indi monumental, i el dia 1 de gener, al vespre, ens convida, com un acte ritual, a sopar, amb escudella del gall i rostit de gran escola. Es una petita disbauxa més per a afegir a la cadena.

He rebut les felicitacions del pare i del Joan. Són magnífiques!...

Bé, pare estimat: una abraçada ~~de~~ ben forta. I tu, del teu pare. Records de la mare i dels meus.